

25. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

Nygårdskirken, 9. november, 2008, kl.10

Tekst: Lk 17,20-33

Salmer: 321; 232; 320; 330; 403, v.4; 732

Gud – lad Dit håb lyse for os! Amen.

Den der søger at redde sit liv skal miste det... ikke gå ned og hente deres ting – ikke vende hjem igen ...

Syndfloden kom og udslettede dem alle ...

Det lyder som Valencia. En dag bliver det vel Vejle Fjord - og Brøndby Strand! Men det er ikke tv-nyhederne: Det er Bibelens ord, tusinder af år gamle: For altid har verdens undergang hængt over hovedet på os – som truslen om, at vores måde at leve på kan udlette os. Engang så man katastrofer og epidemier som Guds straf; nu har videnskaben lært os, hvordan universet, klimaet og sygdomsspredning hænger sammen. Men at mennesket har ansvar og skyld – det kan vi ikke løbe fra: Når vi lever grådigt og egoistisk, ødelægger det noget – måske direkte for os selv, måske for folk i fjerne lande, måske for kommende generationer. Vi er måske blevet klogere – men det er vist for sent her på randen til afgrunden: *Er fremtiden*

25. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

aflyst? spørger mange, især unge. Vores håb er truet – og så er det vigtigt at gå i kirke! Her er der altid tændt levende lys, når vi samles: Som symbol på det håb, der aldrig slukkes! Det håb, der ikke kommer fra os men fra Gud! Det håb, vi ikke skal skabe *selv* – men som vi skal *søge* efter, så vi lader os lede af håbets lys og ikke af vores egen mørke frygt! Guds håb for os er knyttet tæt sammen med Hans tro på os og Hans kærlighed til os: Vi gør os skyldige i alt muligt forfærdeligt, men det kan ikke slukke Guds håb for os, fordi Gud stadig elsker os og tror på en fremtid for os! Derfor må vi ikke stirre os blinde på tsunamier og brændende byer: For det lammer vores livsmod og får os til at stivne i magtesløshed. Så sluk for nyhedskanalerne og tænd i stedet et lys i kirken – tænd dit håb ved flammen af Guds levende håb! For Gud er jo den, der vil redde os *ud* af katastroferne: Bibelen er fyldt af mennesker, der fik ødelagt livet – deres egen skyld, andres skyld, logiske konsekvenser, uretfærdighed, kynisme, uanset hvad: Gud greb ind og frelste dem! Kunne det ske for dem, kan det ske for os! Så søg efter håbet – hægt dig på Guds levende håb! For det er der – det er alle de steder, hvor vi

25. søndag efter Trinitatis – 2. tekstrække

møder tilgivelse i stedet for straf – hvor vi bliver hjulpet op, når vi er faldet. Håbet er overalt hvor der er tro og kærlighed! Og håbets udgangspunkt er Jesus Kristus: Han kom ind midt iblandt os for 2000 år siden med tilgivelse, helbredelse, barmhjertighed. Det så ud til at ende med *nederlag* – for mennesker pinte ham til døde. Men det viste sig at være en *sejr*: Han besejrede døden for at kunne *nå* os igen og tænde det levende håb for os også lige midt i døden! Siden har hans ånd sendt os mod og styrke, og hans ord lyder overalt; I har selv lige hørt dem! Og om lidt kan I få brød og vin fra Jesus selv, han giver næring til jeres tro, håb og kærlighed! Jeg læste fra Bibelen for jer om Job; han mistede alt – *alt!* Og han spurgte: *For et træ er der håb, det kan skyde igen – men hvad med et menneske? Når det er slået omkuld, knust af stormen – er der håb for et menneske?* Og Jesus svarer: Ja, netop for jer *mennesker* er der håb – fordi Gud *elsker* jer! Gud elsker jer og kæmper midt iblandt jer her og nu; så kæmp med: I har Guds håb, I har Guds fremtid! *Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.*